

Τα βάσανα του βασιλιά Τύνδαρου με την κόρη του, Ελένη, ξεκίνησαν νωρίς. Αρχικά, θέλησε να την κλέψει ο Εναρήφορος ή Εναροφόρος, ο γιος του αδελφού του, Ιπποκόοντα. Οι δικοί του γιοι, οι Διόσκουροι, έδωσαν ολόκληρη μάχη για να την προστατεύσουν. Έπειτα, την έκλεψε ο Θησέας. Οι Διόσκουροι έκαναν εκστρατεία για να την πάρουν πίσω. Κι ακόμα, ήταν παιδούλα. Πανέμορφη, όμως. Το πιο όμορφο κορίτσι στη γη, αληθινά κόρη θεού. Πρέπει να ήταν γύρω στα δέκα, όταν την θέλησε ο ξάδελφός της. Γύρω στα δώδεκα, όταν την άρπαξε ο Θησέας με τον Πειρίθου. Την βρήκαν να χορεύει στο ιερό της Όρθιας Άρτεμης και την απήγαγαν. Ο Αθηναίος την κέρδισε στον κλήρο. Όταν οι Διόσκουροι την πήραν πίσω, την βρήκαν ετοιμόγεννη. Το μωρό γεννήθηκε στον δρόμο της επιστροφής, στο Άργος. Ήταν κορίτσι και η μικρή Ελένη το άφησε στην αδελφή της, την Κλυταιμνήστρα. Ειπώθηκε πως την ονόμασαν Ιφιγένεια.

Ο Τύνδαρος θεώρησε ότι η κατάσταση με τις απαγωγές δεν πήγαινε άλλο. Έπρεπε να βρει μια λύση. Και η λύση αυτή ήταν να την παντρέψει. Έστειλε κήρυκες σε όλη την χώρα να πουν ότι αναζητεί γαμπρό. Όλο και κάποιος θα βρισκόταν να την ζητήσει, σκέφτηκε. Κατέφθασαν, ανάλογα με τον συγγραφέα, 31 ως 36! Θεογεννημένοι και βασιλόπουλα και ήδη εστεμμένοι. «Όλοι οι βασιλιάδες της Ελλάδας», θαυμάζει ο Απολλόδωρος (III 129). Η φήμη για την ομορφιά της είχε προ πολλού ξεπεράσει τα σύνορα της Σπάρτης. Την ήθελαν όλοι. Και καθένας θεωρούσε ότι ήταν καλύτερος από τους άλλους και πως θα εξασφάλιζε την εκλογή του ως γαμπρού. Κι όλοι ανταγωνίζονταν σε προσφορές.

Ο Τύνδαρος είχε πανικοβληθεί. Ποιον να πρωτοδιαλέξει; Τον Οδυσσέα; Τον Αίαντα; Τον Πάτροκλο; Τον Φιλοκτήτη; Τον Μενέλαο; Τον Εύμηλο; Ο τελευταίος αυτός, γιος του Άδμητου και της Αλκίστης, βγήκε από τον κατάλογο των μνηστήρων καθώς ερωτεύτηκε την κόρη του Ικάρου και ανιψιά του Τύνδαρου, Ιφθίμη, την παντρεύτηκε κι έφυγε. Έμεναν άλλοι 30 ως 35. Χώρια που, όποιον κι αν διάλεγε, μπορεί να θίγονταν οι υπόλοιποι και να ξεσπούσε μάχη ανάμεσά τους.

Από την αμηχανία τον έβγαλε ο Οδυσσέας από την Ιθάκη που αμέσως εντόπισε τον λόγο, για τον οποίο ο βασιλιάς αργούσε να ανακοινώσει τις αποφάσεις του. Είχε κι αυτός καταφθάσει να ζητήσει την Ελένη αλλά γρήγορα κατάλαβε πως ήταν χαμένος από χέρι. Όχι γιατί δεχόταν ότι οι άλλοι ήταν καλύτεροί του αλλά επειδή είδε ανάμεσα στους μνηστήρες και τον Μενέλαο, τον αδελφό του πανίσχυρου Αγαμέμνονα ήδη παντρεμένου με την αδελφή της Ελένης, Κλυταιμνήστρα. Κι ο Αγαμέμνονας ήταν εκεί, από κοντά και ενοχλητικά υποστηρικτής της υποψηφιότητας του αδελφού του. Σίγουρα στον Μενέλαο θα έδινε την Ελένη καθώς ούτε τον ίδιο να κακοκαρδίσει ήθελε ούτε να διακινδυνεύσει την φιλία και

συμμαχία με τον κραταιό αδελφό του. Κι ο Μενέλαος δεν ήταν δα κι άσχημος. Είναι βέβαιο ότι θα άρεσε στην Ωραία Ελένη.

Όσο για τον ίδιο τον Οδυσσέα, είχε δει και ερωτευτεί την άλλη ανιψιά του Τύνδαρου, την πανέμορφη Πηνελόπη («πηνέλωψ» είναι το όνομα ωραίου πτηνού, ενός είδους πάπιας με πορφυρά φτερά). Έπαψε να ασχολείται με την Ελένη και σκεφτόταν πώς θα εξασφάλιζε τη συγκατάθεση του Ικάρου, πατέρα της Πηνελόπης, να την παντρευτεί. Η ιδέα που κατέβασε, επρόκειτο να στοιχίσει αφάνταστα δεινά και στον ίδιο και στους άλλους Έλληνες. Την ώρα εκείνη όμως, και την Πηνελόπη του πρόσφερε άκοπα κι έβγαλε και τον Τύνδαρο από την δύσκολη θέση:

Κάποια στιγμή, ξεμονάχιασε τον Τύνδαρο, του εκμυστηρεύτηκε τον έρωτά του για την όμορφη Πηνελόπη και τον διαβεβαίωσε ότι είχε τη λύση στο πρόβλημά του με τους μνηστήρες. Θα του την έλεγε, αν ο βασιλιάς έπειθε τον αδελφό του να τον κάνει γαμπρό του. Ο Τύνδαρος του ορκίστηκε πως όχι μόνο θα μεσολαβούσε αλλά και θα επέβαλε στον Ικάρου να δώσει στον Οδυσσέα την Πηνελόπη. Ο Οδυσσέας, τότε, εξήγησε στον βασιλιά της Σπάρτης, τι έπρεπε να κάνει.

Ο Τύνδαρος συγκέντρωσε τους 27 (ή 28, αν δεχτούμε ότι ο Εύμηλος πήρε την Ιφθίμη μετά την εκλογή) μνηστήρες που απέμεναν και τους είπε:

Γαμπρός του θα γινόταν ένας από εκείνους που θα ορκίζονταν ότι, όποιος κι αν τελικά ήταν ο εκλεκτός, θα έσπευδαν να τον βοηθήσουν, αν κάποιος επιβουλευόταν τον γάμο του! Όλοι οι συγκεντρωμένοι έσπευσαν να ορκιστούν. Καθένας φανταζόταν ότι αυτός θα είναι ο γαμπρός και με τον όρκο εξασφάλιζε συμμάχους όλους τους βασιλιάδες της χώρας.

Ο Οδυσσέας παντρεύτηκε την Πηνελόπη. Ο Τύνδαρος διάλεξε (ή επέβαλε στην Ελένη να επιλέξει ή αυτή προτίμησε) τον Μενέλαο. Στους γάμους του ζευγαριού, όλος ο λαός γιόρταζε. Κι όταν το άρμα με τους νεόνυμφους περνούσε μέσα από την πόλη, οι κάτοικοι πετούσαν κυδώνια στο ζευγάρι, με την ευχή να ευτυχήσουν. Όταν οι Διόσκουροι πέθαναν, ο Τύνδαρος κάλεσε τον Μενέλαο να πάρει τον θρόνο της Σπάρτης. Η μυκηναϊκή Αργολίδα συγγένεψε με τη Λακωνία κι ένα κομμάτι της Μεσσηνίας.

Η Ελένη έκανε του Μενέλαου μια κόρη, την Ερμιόνη. Μια σκλάβα, η Πιερία, του γέννησε δυο

νόθους γιους, τον Νικόστρατο και τον Μεγαπένθη. Η Ερμιόνη θα γινόταν το μήλο της έριδας ανάμεσα στον γιο του Αγαμέμνονα, Ορέστη, και στον γιο του Αχιλλέα, Νεοπτόλεμου. Όμως, ώσπου να συμβεί αυτό, πολύ αίμα θα κυλούσε στους κάμπους. Για τώρα, προείχε η Αφροδίτη να πραγματοποιήσει την υπόσχεσή της να δώσει στον Πάρη την πιο όμορφη γυναίκα της γης. Και η πιο ωραία γυναίκα της γης αναμφισβήτητα ήταν η Ελένη. Ο Πάρης κατέφθασε στη Σπάρτη, όταν ο Μενέλαος και η Ελένη συμπλήρωναν δέκα χρόνια ευτυχισμένου γάμου.

(τελευταία επεξεργασία, 13 Ιουνίου 2021)